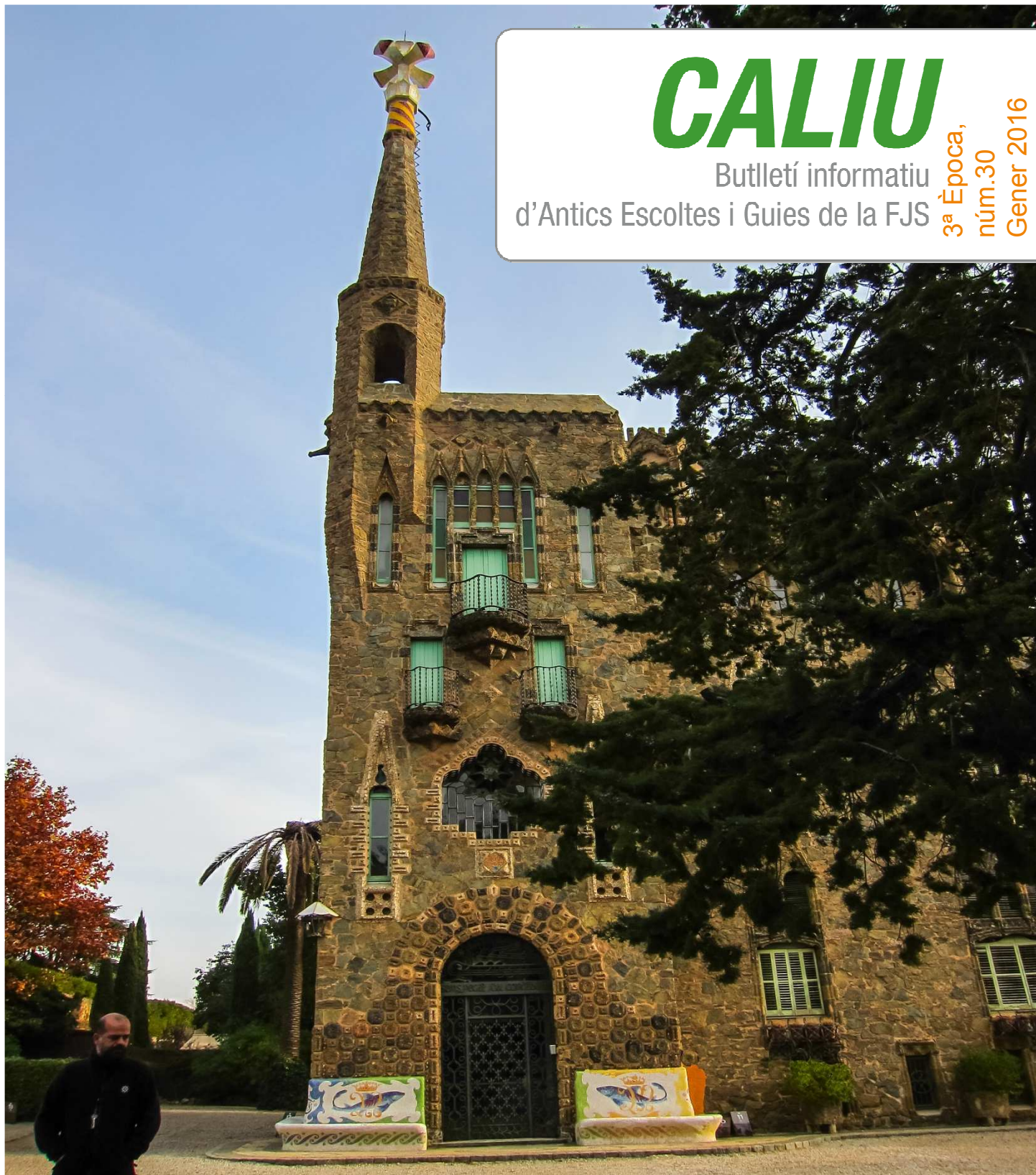

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FJS

3ª Època,
núm.30
Gener 2016

Façana principal de la Torre Bellesguard. Foto: Antoni Dolader

Activitats

De Martí l'Humà
a Antoni Gaudí Pàg. 2

Col·laboracions

Manuel Buirra Pàg. 6
Joan Vallvè Pàg. 7

Notícies

Publicada la Petite història
De Mn. Batlle Pàg. 9
Nemesi Solà,
Premi Joan Amades2015 Pàg. 10

Antics
Escoltes
i Guies

Dissabte cultural: De Martí l'Humà a Antoni Gaudí

Text: Sebastià Que

Fotos: Jordi Canet (1) i Antoni Dolader (2 a 6)

Feia temps que no havíem realitzat cap "Dissabte Cultural" i per a posar-hi remei a les 10 del matí del dissabte 12 de desembre, una colla de 31 amics ens vam trobar a l'entrada de la Torre Bellesguard, també coneguda com "Torre Figueras", una de les obres de Gaudí més desconegudes pel fet d'estar situada lluny del centre de Barcelona i també a la impossibilitat de visitar-la abans de setembre de 2013 en que es va obrir al públic.

La nostra visita es va iniciar amb el relat de la història de Bellesguard, explicada per en Jordi i en Diego, els dos guies que ens van acompanyar en el recorregut pel jardí i la torre.

Per la situació i condicions de l'indret, aquest lloc ha estat habitat de forma continuada des de molt antic, com ho demostren les restes iberes, romanes i àrabs trobades en les excavacions efectuades i se sap que els reis de la dinastia catalana freqüentaven els boscos propers a aquest paratge per a la pràctica de la caça.

L'any 1408 Martí l'Humà, darrer rei en línia directa de la dinastia del Casal de Barcelona, comprà els terrenys de Bellesguard al mercader Pere Safont on va fer-hi construir un petit castell i s'hi establí amb la seva cort des de l'any 1408 fins 1410, pensant que les saludables condicions del lloc millorarien la seva precària salut.

El mateix rei (alguns autors ho atribueixen al seu secretari Bernat Metge) va ser qui va donar el nom de Bell Esguard a la propietat i indret que fins aquell moment es coneixia com el Vall Blanc, per la gran quantitat d'ametllers que al florir emblanquinaven el terreny.

Va ser durant l'estada a Bellesguard, l'any 1409, que Martí l'Humà, vidu de Maria de Luna des de 1406, es va assabentar de la mort del seu darrer fill i hereu del tron, Martí el Jove.

Preocupat per la continuïtat de la dinastia, Martí l'Humà, que ja tenia 53 anys, va contraure nou matrimoni amb la jove Margarida de Prades. La cerimònia es va celebrar al castell de Bellesguard, oficiada per Benet XIII, més conegut amb el nom de Papa Luna, i assistida pel dominic Vicent Ferrer.

Però el mes de maig de 1410 la salut del rei Martí l'Humà s'agreuà i va morir sense haver obtingut nova descendència i pel Compromís de Casp, la corona catalana va passar a la dinastia castellana dels Trastàmara que en cap moment va demostrar interès per Bellesguard.

Activitats

En plena decadència, l'any 1652 el castell va ser incendiat durant el setge de l'exèrcit castellà a Barcelona i poc a poc la modesta construcció es va anar enrunant, mantenint-s'hi però l'ús agrícola. Finalment la propietat va passar a la parròquia dels Sants Just i Pastor de Barcelona i més tard la comunitat de monges Oblates del Santíssim Redemptor va adquirir una part del terreny, on a partir de 1919 hi van construir l'església que actualment és el Saló d'Actes de la Universitat Ramon Llull.

A finals del segle XIX, la finca va ser comprada per Joan Baptista Grau, bisbe d'Astorga, que l'any 1900 la va vendre a Maria Sagués i Molins, vídua del fabricant de farines, Jaume Figueras. El document de compra va ser firmat per Antoni Gaudí en representació de la nova propietària i aquesta li va encarregar la construcció d'una torre per a utilitzar-la personalment com a residència d'estiu.

La torre es va projectar i construir entre 1901 i 1909 sent el primer element que es va acabar del conjunt de Bellesguard. Antoni Gaudí va dirigir personalment la realització de l'obra incorporant a la nova edificació molts elements constructius simbòlics relacionats amb la història del lloc, en homenatge a Martí l'Humà i altres detalls de significació religiosa. Posteriorment i fins l'any 1916, el seu col·laborador Domènec Sugrañes va completar l'obra amb l'execució dels bancs de l'entrada, el cos de la porteria, reixes i altres elements de forja, mosaics, fonts, gerros, fanals i altres components decoratius.

Així mateix, entre 1903 i 1908 Gaudí va construir un viaducte sobre columnes de diferents alçades, que permetés desviar el camí que va al cementiri de Sant Gervasi i que abans passava per dins la finca, concretament entre les restes de les dues torres de l'antic castell.

Aquest interessant viaducte, precedent dels que posteriorment construiria Antoni Gaudí

al Park Güell es pot veure ara sota el carrer de Bellesguard, tot i que semienterrat fins a mitja alçada com a conseqüència d'una polèmica actuació urbanística realitzada l'any 2008 per l'Ajuntament de Barcelona.

Gaudí va acabar l'actuació a Bellesguard restaurant les escasses restes de l'antic castell, les muralles i les dues torres, que va unir amb l'arc que constitueix l'actual accés al jardí de la finca. Aquí els guies Jordi i Diego ens van fer veure que sobre el portal d'entrada, Gaudí hi va col·locar l'escut de Catalunya amb la indicació de les dates 1409 i 1909, indicatives respectivament de l'any del darrer casament de Martí l'Humà i del de l'acabament de la intervenció d'Antoni Gaudí a Bellesguard.

Seguidament vam passar tots junts al jardí per seure en els bancs el·líptics recoberts de trencadís dissenyats per Domènec Sugrañes, on vam poder comprovar la bona acústica que permet entendre una conversa en veu baixa entre dues persones assegudes a cada extrem del banc. A partir d'aquest punt va caldre dividir-nos en dos grups per poder visitar l'interior de la torre amb més comoditat.

L'any 1944 tota la propietat de Bellesguard va ser comprada per l'oncòleg Lluís Guilera i Molas amb la intenció de fer-hi un hospital modernista, com el de Sant Pau, dedicat al tractament del càncer.

Amb aquesta especialitat va estar actiu fins a 1969 passant posteriorment a clínica ginecològica fins a l'any 1974, en què degut a les barreres arquitectòniques, l'hospital va ser ubicat a la Clínica Delfos. Actualment, la família Guilera continua utilitzant la torre com a residència privada i per aquesta raó no es poden visitar alguns espais de l'edifici.

Antoni Gaudí va dissenyar l'exterior de la torre de Bellesguard amb aparença de castell neogòtic amb merlets, camí de ronda i espitlleres. Els 15 metres de base i 33 d'alçada amb façanes planes, fa destacar la verticalitat per damunt de les línies horitzontals. Aquesta sensació es veu reforçada pel pinacle o agulla troncocònica que inclou una bandera catalana helicoïdal de mosaic, una corona reial i la característica creu gaudiniana de sis braços que, com ens va explicar el guia, està inspirada en una pinya oberta de xiprer. Acabada la guerra civil, les autoritats de l'època van obligar a tapar aquesta bandera amb pintura gris.

L'any 2008 es va haver d'actuar d'urgència a l'edifici per eliminar les esquerdes, la forta inclinació de la torre i altres desperfectes produïts per les explosions "controlades" en una obra propera.

Les façanes llises estan recobertes d'un encoixinat format per un mosaic de pissarra de tons foscos, grisos i verds, que contribueixen a l'aparença d'un feréstec castell medieval, d'aspecte molt diferent al d'altres edificis dissenyats per Antoni Gaudí amb formes corbes, lleugeres i acolorides.

Després d'escoltar l'explicació dels elements exteriors, vam iniciar la visita a l'interior de la casa, entrant per la porta principal amb reixa forjada i coronada per una gran llanterna que inclou una estrella de vuit puntes, que simbolitza l'estrella dels Reis d'Orient o a Venus, la deesa de la fertilitat.

Només entrar, ens vam adonar que l'aspecte i decoració interior és molt diferent del que havíem vist fins aquell moment.

L'espai, de formes ondulades pintades de blanc i amb molta claror que penetra sobretot per la gran llanterna de la façana, constitueix el cos de l'escala helicoïdal que porta al primer pis, no visitable per estar actualment habitat per la família Guilera.

Una font o rentamans, el mosaic i el recobriment ceràmic de les parets, dissenyats per Domènec Sugrañes, el llum de ferro forjat i vidres de colors i el conjunt arquitectònic recorden l'estil dels patis andalusins.

Pujant per l'escala helicoïdal vam accedir a una peça pensada per a utilitzar de sala d'estar i fumador. Per aquesta raó, Gaudí hi va incorporar set finestres de formes allargades que permeten una bona aireació i il·luminació natural.

Així mateix hi ha un petit balcó construït a un nivell inferior al de la sala amb l'objectiu que no tapi la vista panoràmica que des de dins es pot veure. El sostre d'aquesta sala, format per un conjunt de nervadures cilíndriques, suporta sense necessitat de columnes, els 4000 kg que pesa el pinacle situat al seu damunt.

Per una escala estreta i senzilla que originalment conduïa a les habitacions destinades al servei femení (no al masculí que utilitzava unes dependències a l'entrada de la finca) vam pujar fins a les magnífiques golfes o sala de música, que pel fet de no agradar a la vídua Figueres i a haver esgotat el pressupost destinat a l'obra, va restar inacabada.

Activitats

El sostre d'aquest espai està suportat per vuit pilars de formes diferents amb capitells construïts amb maó en voladís que enllacen amb les fileres de rajola i arcs esglaonats que aguanten pròpiament el sostre de volta catalana. Aquestes golfes es consideren un primer assaig de les que Gaudí va construir posteriorment a la Casa Batlló, a la Pedrera i al Col·legi de les Teresianes del carrer Ganduxer. El guia ens va fer fixar en les marques de llapis i altres indicis que indiquen que Gaudí havia previst enguixar les parets i columnes de la sala.

La visita va continuar accedint als terrats per veure la teulada amb finestres i espitlleres que recorden el cap d'un drac. Existeixen dues interpretacions del que Gaudí va voler simbolitzar, o bé una al·legoria de la llegenda de Sant Jordi o potser l'homenatge als reis catalans amb el record del casc reial coronat pel drac.

Queda per explicar la visita a les cavallerisses, que només va poder realitzar un dels dos grups. Aquest espai semi soterrat i recobert també amb volta catalana, manté una temperatura regular i confortable tot l'any. Per aquest motiu es va utilitzar per allotjar el dormitori de l'orfenat que va ocupar la casa quan aquesta va ser incautada durant la guerra civil. L'ocupació va comportar la destrucció de tots els mobles dissenyats per Gaudí, elements que van haver de cremar a fi de proporcionar escalfor als nens allí refugiats.

El guia va explicar-nos que el picaporta en forma de fèmur que hi ha a la porta de les cavallerisses, va ser dissenyat per Antoni Gaudí en recordança de la llegenda que conta que en el segle XVII, el bandoler Joan Sala, conegut com a Serrallonga, utilitzava les restes de l'antic castell per a refugiar-se quan s'acostava a Barcelona i que després de ser pres i esquarterat, algunes parts del seu cos van ser enterrades o emparedades a Bellesguard. Tot i que es tracta d'una tradició impossible de provar, els veïns de Sant Gervasi sempre han conegut també a Bellesguard amb el nom de "el castell d'en Serrallonga".

La nostra visita va finalitzar fent rotllana al jardí i amb l'explicació de les properes Descobertes i Dissabtes Culturals, que hem d'esperar resultin tan reeixides com aquesta de Bellesguard. ☑

Manuel Buira

Amb motiu de les festes de Nadal el nostre veterà consoci Manuel Buira ens va enviar aquest escrit a tall de felicitació.

Cars amics:

Rastrejant per la meua petita biblioteca, ara que tinc temps, he trobat una adaptació de LL. Armengol sobre un poema de R. TAGORE, que em va encuriósir, i és el tema que us voldria oferir avui.

Es desenvolupava en un poblet de l'Àsia, on hi havia un matrimoni pobre, que s'estimava molt.

Ella filava davant la porta de la seva barraca, i tothom qui passava quedava seduït per la formosor dels seus cabells: abundosos, negres, llargs i molt brillants.

Ell anava cada dia al mercat a vendre algunes verdures. Mentre esperava els compradors, s'asseia a l'ombra d'un arbre tot subjectant entre les seves dents una pipa buida. No arribaven els diners per poder comprar el tabac.

S'acostava el dia de l'aniversari de les seves nocces i ella no parava de preguntar-se què podria regalar al seu marit. I, a més, amb quins diners?. De sobte, una idea li va venir al pensament. Va sentir una esgarripança només de pensar-ho. Però en decidir-se, tot el seu cos es va estremir de goig: vendria els seus cabells per comprar-li tabac.

Ja s'imaginava el seu home assegut davant la parada de verdures fent llargues glopades de fum, amb tot l'aspecte de la solemnitat d'un autèntic comerciant.

Pels seus cabells només va obtenir unes quantes monedes, però va elegir curiosament un paquet de tabac del més fi. El goig que sentia li compensava amb escreix el sacrifici que havia fet venent els seus cabells.

A la tarda, el seu marit va tornar. Venia tot cantant pel camí. Portava a la mà un petit embolcall: era una bonica pinta que acabava de comprar per a la seva dona, després d'haver-se venut la pipa.

Què hagués donat jo, abans que els meus ulls s'entelessin, per veure per una escletxa, com es devien mirar, i quina abraçada es devien fer.

Tots els matrimonis volen ser feliços, però no tots ho aconsegueixen.

L'autèntica felicitat, aquella que omple plenament el cor, només ens arriba per via indirecta. Com aquell marit que deia "La meua felicitat ? D'això se'n ocupa la meua dona. Jo només em preocupo de la seva". Exacte. El marit només serà feliç de veritat si comprova, que gràcies a ell, ho és la seva esposa. I aquesta serà feliç si aconsegueix que, al seu costat, el marit ho sigui.

Em sembla que m'estic embolicant, quan en realitat, jo us valia senzillament fer-vos un bonic relat, per felicitar-vos un FELIÇ NADAL, que com cada any us desitjo de tot cor.

Joan Vallvé

Arran de la mort d'en Frederic Bassó, en Jordi Costa ens va fer arribar un escrit de Joan Vallvé, que, a més d'escolta, va ser conseller de la Generalitat i eurodiputat, en el qual recull records de les seves vivències amb Frederic Bassó. Degut a la seva extensió avui us n'oferim la primera part.

Vaig conèixer mossèn Bassó quan era minyó a la secció B. El cap era en Jordi Costa, l'ajudant de secció en Ramon Bossa i consiliari mossèn Pedrals. Al consiliari l'havien destinat a Santa Quitèria, parròquia de Vilanova de la Roca, i és clar no podia assistir gaire a les reunions de Secció. El curs següent 1956-57 en Ramon Bossa passà a cap de la Secció E i vingueren d'ajudants de secció en Manyanes i n'Omedes. Recordo que en una reunió de secció en Manyanes ens va presentar el nou consiliari, mossèn Bassó. Mossèn Bassó vivia a Barcelona, a prop del Casal, al carrer de l'Arc de Sant Ramon del Call numero 7. Gairebé al davant de la casa hi havia una mena de fonda anomenada "El Trèvol". Els escoltes més grans fèiem comentaris sobre les funcions d'aquella casa. Avui encara hi és, si bé ara té més l'aparença d'un hotel. Els caps de setmana anava a fer de rector a la parròquia d'Albinyana al Baix Penedès. Allà precisament un mes de gener hi vaig fer la promesa escolta, era l'any 1957. El dia abans anàrem a dormir a la rectoria del poble. El cap de secció era en Costa, l'ajudant en Manyanes i el consiliari mossèn Bassó.

Les promeses es varen fer a l'ermita de Sant Antoni, dalt d'una serralada a l'oest del poble. Era el mes de gener i els camps sembrats de cereals començaven a mostrar l'inici d'uns brots verds.

Mossèn Bassó ens deia passats uns mesos, que si ara tornàvem a Albinyana veuríem el cereal ben crescut, el sol i les pluges ho havien fet possible. Tot ho relligava amb la vida espiritual que cadascú havia de tenir.

Mossèn Bassó assistia a algunes reunions de secció i a algunes sortides, de vegades la feina de rector a Albinyana no li ho permetia. No el recordo al camp de Pasqua que es va fer a Granera, en canvi sí que vingué al camp d'estiu a Ordino, sota el cim del Casamanya a Andorra. Allà vaig passar a "segona". A la tardor vaig passar al clan, mossèn Bassó va assistir a un Consell d'honor, que ens feren a tots els passàvem al clan des de la secció B. Es va fer coincidint amb la inauguració de curs a la Font Better, a Sant Fost de Capsentelles. Va ser un dia que va venir el bisbe de Barcelona, el doctor Modrego. D'alguna manera era l'inici de la DDE, Delegació Diocesana d'Escoltisme, que acollia tot l'escoltisme catòlic. Recordo que a alguns de la secció, els més grans, això de la DDE no ens agradava gaire i no enteníem per què l'escoltisme català havia de dividir-se per motius religiosos. Mossèn Bassó defensava la DDE i per a convèncer-nos, deia que la DDE era l'equivalent als Scouts de France, la part catòlica de l'escoltisme francès.

A aquell campament de la Font Better l'Oriol Martorell va improvisar un cant : "Visca , visca la DDE, visca la DDE".

⇒

Joan Vallvé (cont.)

Aquell fet semblava que legalitzava l'escoltisme catòlic català; de fet, unes setmanes més tard, jo ja estava al Clan, es va encarregar a la nostra colla que tornéssim a la Font Better a donar suport a un campament escolta que s'hi feia. Aquell dissabte al vespre va venir la Guàrdia Civil i va demanar papers als organitzadors. No sé si hi era mossèn Bassó. Recordo que en Manel Subirà em va encarregar que diumenge de bon matí jo baixés a Barcelona i expliqués a en Jordi Bonet, jo encara no el coneixia, el què havia passat la nit abans. En Bonet era el responsable de l'escoltisme davant del bisbat. En aquella època no hi havia mòbils!

Vaig perdre la pista de mossèn Bassó. No va ser fins un any i mig després, l'hivern de 1959, quan vaig entrar d'ajudant a la secció E que me'l vaig tornar a trobar. Era al camp de Pasqua a Sant Martí del Montnegre, en Bossa era el cap de Secció. Mossèn Bassó feia de consiliari de la Secció i al mateix temps assistia a un CEP (Camp Escola de Preparació) que es celebrava els mateixos dies al Montnegre. La missa de la nit de Pasqua va ser molt emotiva i recordo mossèn Bassó cantant després de missa, aquell cant que deia "Cantem tots amb alegria i anirem a dar les Pasqües a Maria..."

Cada setmana hi havia reunió de caps de patrulla al Casal i algunes reunions les fèiem a casa de mossèn Bassó. Eren a les set del matí, duraven tres quarts d'hora i després tots cap a les escoles a estudiar.

Jo feia primer curs d'enginyer i recordo que vaig passar algunes assignatures pels pèls, l'activitat de l'escoltisme m'agafava temps d'estudi o de son, que a la fi era el mateix.

Abans del camp d'estiu férem un camp de platja a Tamarit, prop d'Altafulla. Aleshores Tamarit era una casa solitària situada prop del mar, ara la mateixa casa és un centre de convencions on s'hi fan casaments. Plantàrem les tendes prop de la platja i ens banyàrem al mar. Mossèn Bassó també hi va participar. No recordo on deia la missa però ben segur que en va dir cada dia. El campament va ser, em sembla, de dues nits, una d'elles la revetlla de sant Pere, tiràrem petards i coets. Tornàrem a Barcelona amb el tren, encara hi havia vagons de fusta, era l'any 1959. Una activitat o entremaliadura que fèiem era lligar amb un cordill, des de la plataforma exterior del darrer vagó, un cargol o un ferro de la Renfe que trobàvem per les estacions i deixar-lo anar. El cargol feia uns salts impressionants quan el tren corria, fins que s'acabava trencant el cordill.

Aquell mateix estiu férem el campament a Cap de Rec, al llac de l'Orri a Lles de Cerdanya. Un lloc molt bonic i on es podien fer, aquells anys, tota mena d'activitats, també tallar arbres per fer instal·lacions amb els troncs. Recordo que una patrulla varen fer una tenda elevada amb dos pisos, a dalt de tot hi havia la tenda per dormir i al primer pis el menjador. No sé quants troncs d'arbre vàrem tallar. Quan hi penso no ho puc entendre, semblava que la natura fos un bé infinit i que no s'acabaria mai. D'altra banda érem molt pocs els que podíem anar quinze dies a acampar als Pirineus.

(Continuarà)

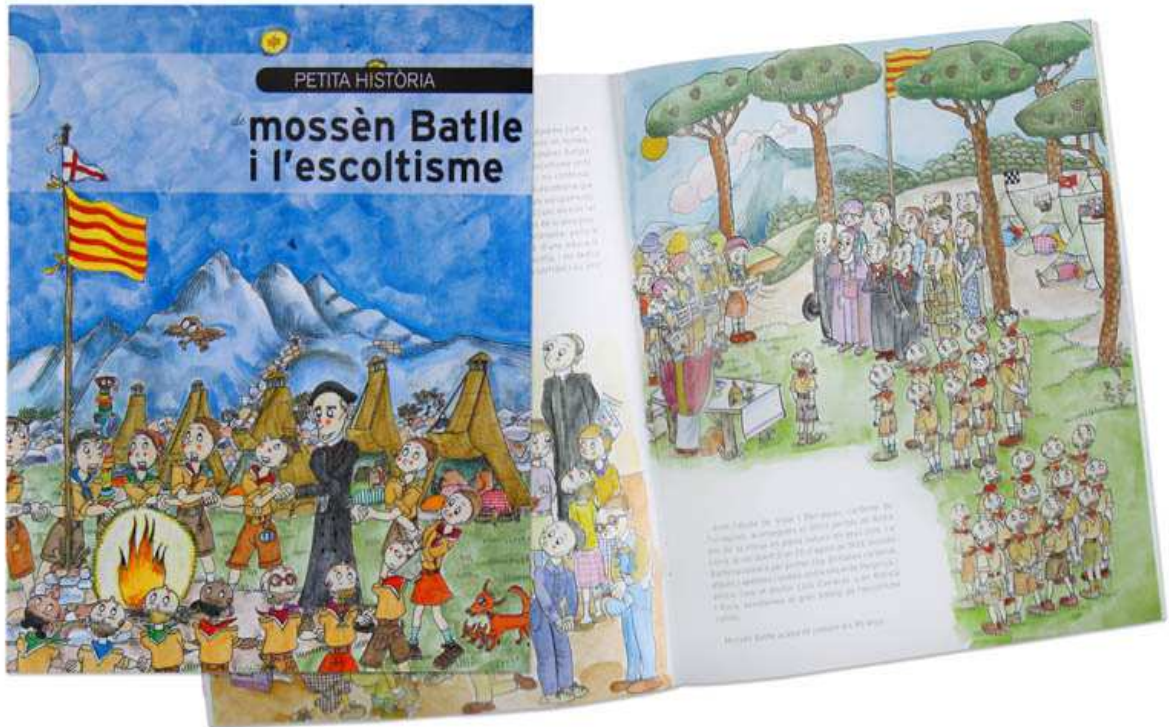

Publicada la “Petita història de mossèn Batlle i l’escoltisme”

Text: Redacció

Aquest conte explica la trajectòria del gran impulsor de l’escoltisme catòlic a Catalunya, el sacerdot i pedagog Antoni Batlle i Mestre (Sitges, 1888 - Barcelona, 1955). Juntament amb Josep Maria Batista i Roca, va ser un dels grans impulsors del moviment escolta i guia a Catalunya. Va dedicar la seva vida al moviment, des que començava a introduir-se al nostre país fins a la clandestinitat del franquisme.

Ara, un conte repassa la història de la seva vida, que és alhora la dels orígens de l’escoltisme confessional a Catalunya. El llibre l’han escrit **Coque Piña** i **Ricard Pedrals** i l’ha il·lustrat **Pilarín Bayés**. L’ha editat l’editorial Mediterrània, amb la col·laboració de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, **Antics Escoltes i Guies** de la Fundació Josep Sans, el Santuari de la Mare de Déu del Mont i la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

La venda s’efectua a través de Brownsea (C/Calàbria, 88 de Barcelona). Es pot sol·licitar directament allà, via correu electrònic a info@brownsea.net o trucant al 93.424.25.66.

El preu és de **6,60 €** (IVA inclòs).

Premi Joan Amades 2015 per al nostre consoci Nemesi Solà

Text i foto: joanamades.cat

Reproduïm a continuació el text on s'anunciava l'atorgament del Premi Joan Amades de Cultura Popular i Tradicional 2015 al nostre consoci Nemesi Solà i Franquesa, al qual felicitem efusivament.

Impulsor de la Flama del Canigó i creador del Memorial 1714, Solà és un referent en el compromís amb la cultura catalana

Barcelona, desembre de 2015. En la propera edició l'Associació Cultural Joan Amades (ACJA) atorgarà el Premi Joan Amades a Nemesi Solà i Franquesa, per la seva lluita en temps difícils i el seu compromís amb les tradicions i costums catalans.

Nemesi Solà, de 86 anys, flequer de professió, cristià de base, sindicalista, escolta, i activista incansable en defensa dels drets culturals i nacionals catalans durant el franquisme i fins ara, ha participat en multitud d'accions i iniciatives amb l'objectiu de restaurar i recuperar tradicions i costums del nostre país.

En ple franquisme, Solà va participar en el segrest de la imatge de la Mare de Déu de Núria per impedir que fos coronada pel franquisme. Membre de l'Associació de Tradicions i Costums va ser un dels impulsors de la Flama del Canigó, una tradició que escampa la flama des del cim fins al País Valencià travessant els Països Catalans. També fou un dels fundadors del Memorial 1714 per a la recuperació i dignificació d'aquest espai. La seva dedicació i treball desinteressat el fan mereixedor del Premi Joan Amades de Cultura Popular 2015.

Actualment és membre de la junta de la delegació d'Òmnium Cultural de l'Alt Empordà on encara, si la salut li ho permet, col·labora en tots els actes i diades que s'hi organitzen. Nemesi Solà està vinculat a Òmnium Cultural des de la seva fundació, quan era un grup de cultura popular anomenat Tradicions i Costums.

L'ACJA ha valorat aquesta constant, apassionada i incansable trajectòria que des del més pur anònim ha contribuït a difondre i recuperar aspectes de la cultura popular catalana.

Anualment l'Associació Cultural Joan Amades atorga aquest Premi amb l'objectiu de prestigiar, reconèixer i fer públiques les trajectòries de persones o organitzacions que han destacat en l'estudi, la promoció i la dinamització de la cultura popular i tradicional catalana. El premi és de caràcter honorífic i consisteix en una peça commemorativa feta artesanalment i un document acreditatiu de l'Associació. En les darreres edicions han estat premiats Ramona Violant (2014), el grup Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries (2013), Els Comediants (2012) i Joan López Ensenyat (2011).

El lliurament del premi s'haurà fet el 17 de gener de 2016. ☑

Record històric

Text: Joan Millán

Foto: Ajuntament de Girona

Última hora!

D'esquerra a dreta: Carles Puigdemont, Joan Millán i Carme Carbó

Fa tres anys el nostre grup va organitzar la Trobada d'Antics Escoltes de València, Mallorca i Catalunya. Per portar-la a terme vàrem comptar amb la imprescindible col·laboració d'en Ricard Masó (acs) i la Carme Carbó.

Entre els actes que ens van deixar record no podem oblidar la recepció a l'Ajuntament de la ciutat i les paraules d'encoratjament de l'aleshores alcalde Carles Puigdemont.

Era impensable que estàvem davant del futur Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya. Creiem que poques persones recolliran millor que ell els anhels i esperances de llibertat del nostre poble.

Ànim i endavant President!

Els qui vàreu participar en la Descoberta que, amb el títol de "Acció social i productes ecològics al peu del Montseny", vam organitzar pel 27 de setembre de 2014, segur que recordareu la visita a Can Lluís. Allà ens van parlar dels projectes que tenien en marxa. Ara hem rebut, a través de l'Alfons Solà, unes fotos que ens mostren l'estat actual de les instal·lacions que vàreu visitar.

Per manca d'espai no les publiquem en el present número de CALIU, però sí que ho farem en el proper.

Febrer

Dissabte, dia 6

**Descoberta d'hivern:
Vigília de Carnestoltes a Vilanova i
La Geltrú**

Museu del Ferrocarril, Casa Papiol i Casa-
Museu Víctor Balaguer.

Març

Dissabte, dia 12

**Descoberta de primavera:
Ruta modernista a Reus i santuari
de la Mare de Déu de la Roca**

Visita guiada a les principals obres
modernistes i ... Calçotada!

“Dades per a la història. Suplement núm. 2”

Teniu a la vostra disposició el document “Dades per a la història. Suplement núm. 2” que recull les activitats realitzades pel nostre grup entre el primer de gener de 2013 i el 2 de juliol de 2015. És continuació del *Suplement núm. 1* que cobria el període del 16 d'abril de 2005 al 31 de desembre de 2012. Ambdós documents els trobareu a XarxaMeg / Recursos / Publicacions / Dades per a la història.

Recordatori: Com trobar documents a XarxaMEG

- **Per accedir al CALIU:** A la pàgina inicial, a la columna de l'esquerra, hi ha un apartat anomenat “Recursos”. Feu clic al damunt. S'us obriran tres pestanyes amb els títols: Publicacions – Debats – Butlletins. Feu clic a “Publicacions”. A l'apartat “CALIU” trobareu tots els números des de febrer de 2009 fins el darrer.
- **Per consultar les *Monografies de l'Escoltisme*:** Seguiu els mateixos passos anteriors fins a trobar l'apartat que en porta el títol.
- **Per trobar les convocatòries de les *Descobertes i Dissabtes culturals*:** Seguiu els passos anteriors fins l'apartat “Butlletins”. Allà hi trobareu, dins de cada *Butlletí*, les que van del setembre de 2011 fins el febrer de 2013. A partir del 13-01-2012 les trobareu a la pestanya “Projectes” al capdamunt de la pàgina d'inici.

CALIU

Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix
anticsescoltes@fundaciojsans.cat
www.fundaciojsans.cat/node/42

**Antics
Escoltes
i Guies**